

DIT IS DE WORLDWIDE CHURCH OF GOD

Dit is de geschiedenis van de ware Kerk. Zij is de uitzonderlijke en enige stem die een van alle hoop verstoken wereld haar enige, vaste hoop biedt: de spoedige komst van de vreedzame Wereld van Morgen.

De bezoeker was getuige van iets wat hij nimmer had verwacht te zullen beleven.

Hij was professor in de vergelijkende godsdienst aan een van 's werelds beroemdste universiteiten en bezocht nu in Canada een feestplaats van de grootste jaarlijkse kerkvergadering van heel de wereld. Toch was dit nog maar een van de kleinere van wel twintig van dergelijke jaarlijkse bijeenkomsten, die over heel de wereld worden gehouden. Hier waren zeventuizend mensen bijeen voor een acht dagen durend feest.

Onmiddellijk raakte de bezoeker onder de indruk van een sfeer die verkwikkend *anders* was — en hij had toch heel wat religieuze bijeenkomsten in vele landen meegemaakt. Had den al deze mensen vreemd of fanatiek gedaan, dan zou dat geen nieuwe ervaring voor hem hebben betekend. Hij was zeer goed bekend met godsdienstige groepen die in bijeenkomsten een zekere emotionele opwinding kunnen bereiken. Zoals hij ook vertrouwd was met andere sekten die star en plechtig deden — en ongelukkig waren.

Hier ervoer hij echter iets dat, naar zijn mening, waarlijk uniek was. Hij zat naast een der predikanten van de Worldwide Church of God.

„Al deze leden,” zo betoogde hij, „zijn kennelijk rustige, evenwichtige

mensen, maar toch stralen ze een innerlijk geluk uit dat *echt* is. Het leven schijnt voor hen zin en betekenis te hebben. Dat is een verheugende en gezonde houding, iets wat ik nauwelijks onder woorden kan brengen”.

„Zeker,” zei de predikant glimlachend, „voor onze mensen heeft het leven inderdaad zin en betekenis. Ze stralen een innerlijke vreugde uit, zoals u zelf al hebt geconstateerd, omdat hun leven door Gods heilige Geest werd veranderd, en ook omdat ze deel hebben en met hun gebed steun verlenen aan de verbreiding van Gods *ware* evangelie — dezelfde boodschap die oorspronkelijk door Christus werd gebracht. „Negentien eeuwen lang is die boodschap weggemoffeld en onderdrukt geweest. Maar het is deze generatie die ervoor zal zorgen dat hij wordt vervuld. Gods tijd is gekomen waarin die boodschap van hoop voor de wereld *opnieuw met kracht* aan heel die wereld wordt verkondigd. Wanneer een mens weet dat hij ertoe kan bijdragen een stervende wereld de ware en enige hoop te bieden, dan is dat inderdaad een ervaring die voldoening geeft. Dat veroorzaakt dat door u geconstateerde uitstralen van innerlijke vreugde.”

„Maar hoe is zoiets mogelijk? Hoe moet dat worden verklaard?” vroeg de professor.

„Kijk,” antwoordde de predikant,

„het begint met het verhaal van de verschijning op deze aarde van de *echte* Jezus Christus, meer dan negentien eeuwen geleden. 't Is het verhaal van zijn boodschap van God voor het mensdom. Het verhaal van de stichting, de geschiedenis van en de opdracht aan zijn Gemeente. 't Is het relaas van de onderdrukking door vijandige wereldse machten van Christus' ware boodschap; van onechte en vervalste leerstellingen die de wereld al negentien eeuwen lang bedriegen; en tenslotte hoe God zijn volk met zijn geest en levenskracht vernieuwde om die boodschap van *vaste hoop* aan de huidige, laatste generatie van deze wereld te brengen.”

Waarom uniek

Deze mensen zijn leden van de Gemeente Gods, in onze dagen bekend als de Worldwide Church of God. Deze gemeente is uniek doordat ze het christendom belijdt als een *levenswijze* zowel als een geloof — precies zoals dat oorspronkelijk het geval was in de dagen der apostelen uit de eerste eeuw onzer jaartelling. De leden van deze gemeente worden geleid en gemotiveerd door een verheven doel. Ze worden daarbij geïnspireerd door hun kennis van het alles te boven gaand menselijk potentieel. Ze weten wat de werkelijke waarden zijn. Zij hebben *de weg* gevonden die het leven waarlijk

zinnig, bevredigend en overvloedig maakt! Het is de weg, de manier van leven die heel de wereld dient te volgen. *Wat is die weg van leven?*

Het is de weg der liefde, de onbaatzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van anderen. Het is de weg van samenwerken, dienen, helpen — van consideratie en geduld. Het is de weg van nederigheid, van gehoorzaamheid aan, vertrouwen in en aanbidding van God, en van Hem alleen. Het is de weg van leven, die God tot middelpunt heeft. Over het algemeen is het streven van de wereld gericht op „nemen”. De wereld volgt de zelfzuchtige weg van ijdelheid, begeerte, lust, afgunst, jaloezie en haat. De wereld stelt het eigen ik vóór alles. Zij heeft haar zinnen gezet op eigen voordeel en materieel bezit. Zij kiest de weg van wedijver en strijd, daarbij het welzijn van anderen wegcijferend. Altijd en overal zoekt deze wereld ergens voordeel uit te slaan, zonder zich te bekommeren om het feit dat een ander er dan onvermijdelijk op achteruit zal gaan.

In deze wereld worden zij als geslaagd beschouwd die kans hebben gezien de meeste materiële rijkdommen te *verzamelen*, niet degenen die de meeste geestelijke gaven tot het geluk van anderen hebben *gegeven*. En dat terwijl toch de belofte is gegeven dat wanneer men eerst de rechtvaardige en onzelfzuchtige weg kiest, de materiële voorspoed zal volgen. Materieel bezit moge een reeds verworven geluk nog doen toenemen, het is stellig niet de *bron* van het geluk — het kan geen geluk teweegbrengen.

Wat feitelijk niemand zich schijnt te realiseren, is dat deze weg van „geven” is gebaseerd op een onzichtbare, in kracht en uitwerking nochtans onverbiddelijke, geestelijke wet. Deze wet is nl. even reëel, even onverzettelijk en meedogenloos als de natuurwet van de zwaartekracht. Zij beheerst en regelt alle menselijke betrekkingen. Het traditionele christendom schijnt vergeten te zijn dat deze wet is samengevat in de Tien Geboden die het fundament vormen van de christelijke manier van leven.

De levens nu van al die mensen, genietend van de bijeenkomst daar in Canada, waren het levend bewijs dat de leerstellingen van Jezus, welke Hij in praktijk bracht, alsmede het voorbeeld dat Hij met zijn eigen leven hier op aarde gaf — door geheel overeenkomstig de Tien Geboden te leven — de weg vormen naar een in alle opzichten goed, bevredigend en vreugdevol bestaan en dat ze volstrekt geen zinledige gemeenplaatsen noch een slavenjuk zijn. *Deze manier van leven* belooft de leden van de Gemeente Gods met blij geluk, een geslaagd bestaan en overvloedig welzijn. Deze naar God gerichte weg verruimt en verbreedt de menselijke horizon. Ei-

genbelang daarentegen vernauwt iemands mentale en geestelijke horizon.

Het is heden ten dage voor de meeste mensen die beweren christen te zijn, een verrassing te horen dat Jezus, Petrus, Paulus, en alle apostelen uit de eerste eeuw gehoorzaamheid aan deze onverbiddelijke, geestelijke wet — *deze weg van liefde* — predikten. Voor de meeste mensen is het iets verbazingwekkends te moeten horen dat de bijbel overduidelijk leert dat de godsdienst van Christus — het enige *waarachtige* christendom — zowel een levenswijze als een levend geloof is.

De praktische toepassing van deze geestelijke wet was bedoeld als een liefdevolle gave van de Schepper aan het mensdom, met de bedoeling al het goede wat de mensen verlangden, mogelijk te maken. Nochtans heeft de mensheid over het algemeen een diametraal daar tegenin gaande levenswijze gevolgd. En dan te bedenken dat er geen wet mogelijk is wanneer er geen straf op de overtreding ervan staat. Alle beproevingen die de mensheid in de loop der tijden heeft ondergaan, zijn niets anders dan straffen die op het overtreden van die wet volgden.

Kennis ging verloren

Waardoor raakte de mensheid de kennis kwijt van het doel van het menselijk leven — van wat de mens is, waarom hij bestaat en waar hij heen gaat — van de weg die de enige mogelijkheid tot vrede, geluk en al het goede en wenselijke is?

Laten we beginnen met de ziekte van deze wereld met een vergelijking aan te duiden. Een fabrikant zal bij elke door hem vervaardigde machine een handleiding, een instructieboek verstrekken. Daarin wordt uiteengezet wat voor machine het is, waarvoor ze is bedoeld en hoe ze behoort te worden bediend om op de beoogde wijze te kunnen functioneren.

Op dezelfde manier maakte de Schepper van de mens als het ware een menselijk mechanisme, zij het van een veel volmakter ontwerp dan enig door mensenhands vervaardigd produkt. Ook de Schepper leverde daar een *instructieboek* bij. Daarin onthult Hij wie we zijn, waarom we bestaan, waar we heen gaan en bovenal hoe dat menselijk mechanisme moet worden bediend om zodanig te kunnen functioneren dat het beoogde rendement aan vrede, geluk en overvloedig welzijn optimaal wordt bereikt.

Maar dat oneindig veel volmakter ontworpen, en door God vervaardigd menselijk mechanisme, functioneert niet goed. Onze menselijke samenleving is ziek — vervuld van rusteloosheid, ontevredenheid, verdriet en lijden. Onze maatschappij kent de *weg des vredes* niet. Misdad en geweld tieren welig en nemen nog voortdurend toe. De zeden zijn afgegleden naar het niveau van een beerput. Alle

mogelijke kwaden nemen voortdurend in hevigheid toe. Waarom?

Wanneer de mens de instructieboeken voor het bedienen van machines weg zou werpen of negeren, dan wel proberen ze in strijd met alle voorschriften van de fabrikant te bedienen, dan zouden dergelijke machines ook niet behoorlijk functioneren.

Het begon allemaal in de Hof van Eden, toen onze voorouders de door hun Schepper geopenbaarde kennis naast zich neerlegden en zijn geboden overtraden.

Het mensdom is voortgegaan de openbaring als bron van fundamentele kennis te verwerpen. De mens is voortgegaan met het afwijzen van Gods weg — zijn geestelijke wet — als de weg naar elk begerenswaardig goed, en bleef voor zichzelf uitmaken wat naar zijn mening goed of slecht was. En op die manier heeft hij zich alle kwaden op de hals gehaald waarmee de mensheid nu opgescheept zit.

Zie wat er daardoor van de wereld is geworden. Tot ongeveer 179 jaar geleden ging de mensheid rustig door met het bijeenbrengen van kennis. Zoals de profeet Daniël al voorzegde: „... tot de eindtijd; velen zullen onderzoek doen en de kennis zal vermeerderen” (12:4).

Wetenschap, de valse Messias

Ongeveer 170 jaar geleden dan beslisten wetenschapsmensen dat het menselijk intellect het volmaakte zo zeer was genaderd dat het zich nu veilig van de windselen kon ontdoen en de staf van religie en geloof in God wel weg kon smijten. Met voldoende kennis, zo redeneerden ze, zouden ze alle problemen van de mens kunnen oplossen en al zijn kwalen genezen. De moderne wetenschap kondigde zich aan als de nieuwe Messias die de mensheid van al haar zorgen en kwalen kon verlossen.

Zedelijke normen verslaptten. Geestelijke waarden werden steeds verder omlaag gedrukt. Het onderwijs smeedde de bijbel het raam uit en doodde daarmee alle interesse voor het onderrichten van morele, geestelijke en ethische waarden. Na de Eerste Wereldoorlog kwam in het onderwijs de nadruk uitsluitend op het intellect te liggen, terwijl men zich niet om de ontwikkeling van een rechtschapen karakter bekommerde. De produktie van kennis nam in steeds sneller tempo toe. Enorme vooruitgang werd bereikt: in de industrie, de technologie en op heel het terrein van materialistische, wetenschappelijke en medische kennis. Deze groeiende kennis was echter niet bij machte de problemen van de mensheid op te lossen. Evenmin verloor ze de mens van zijn vele kwalen.

Het tegendeel was zelfs het geval: de problemen, zorgen en beproevingen van de mens namen in vrijwel dezelf-

de mate toe als zijn kennis! Het kwam zover dat in de jaren '60, dus in slechts één decennium, *de rijkdom aan kennis van de wereld zich verdubbelde!* Maar in diezelfde tien jaar werden ook de zorgen en de beproevingen van de wereld tweemaal zo groot! Die ontwikkeling is sindsdien verder voortgeschreden.

Hoe krachtiger de mens zich inspant om zijn kennis te vermeerderen, des te meer ellende haalt hij zich op de hals. Op dit moment heeft hij zichzelf tot aan de rand van cosmocide gebracht. Regeringshoofden en geleerden zijn zich er thans van bewust dat de grootste zorg van de mensheid thans haar eigen *voortbestaan* is. Op het ogenblik houdt men zich al bezig met de vraag of de jaren '70 dan wel die van '80 het laatste decennium der mensheid zullen zijn! Men heeft nu al vernietigingsmiddelen vervaardigd die in zeer korte tijd elk menselijk leven op aarde kunnen wegvagen.

De ware kennis

Maar ook onze Schepper heeft bij het produkt dat Hij maakte — de mens — zijn instructieboek geleverd. Hij heeft de *ware kennis* toegankelijk gemaakt voor al degenen die bereid zijn die te zoeken en te gebruiken. Dat instructieboek van de Schepper van de mens vormt zelfs *de basis van kennis*. Deze basis van alle ontwikkeling en groei tot een gelukkig en geslaagd leven wordt echter in het huidige onderwijs volkomen genegeerd.

Men staat versteld en wordt gedesillusioneerd wanneer men bemerkt dat vrijwel alle godsdiensten — ook het traditionele christendom — de door God geopenbaarde weg van leven volkomen hebben genegeerd of verworpen. Dit feit leert ons op pijnlijke wijze *waarom* de godsdiensten en de kerken van deze wereld er niet in zijn geslaagd de wereld beter te maken, waarom er geen vrede heerst en waarom er zo weinig geluk is!

Vraag de gemiddelde kerkganger hoeveel zijn bijbels onderricht te maken heeft met zijn leven van alle dag, zijn zaken, zijn maatschappelijk leven, zijn gezin, politiek, zijn vermaak en recreatie. Zeer waarschijnlijk zal hij zeggen: „Nou, niet veel denk ik”.

Maar de Gemeente Gods, al sinds het jaar 31 n.Chr., heeft geleefd overeenkomstig Gods geopenbaarde levenswijze, en ook overeenkomstig het geloof van Jezus Christus. Wat dit betreft is deze Kerk waarlijk uniek.

Betekenis van de naam

Deze Kerk is zich altijd zeer sterk bewust geweest van het belang van de naam welke de Kerk werd gegeven. Ze heeft die naam altijd gehandhaafd. Twaalf keer in het Nieuwe Testament wordt de ene ware Kerk de Gemeente Gods genoemd. Christus, zo wordt ons geopenbaard, is het levende Hoofd

van deze Kerk. In dit verband wordt er op slechts één plaats gesproken van de „gemeenten van Christus”. De Gemeente wordt echter gevormd door de verwekte kinderen Gods, die collectief als een Kerk naar hun Vader worden genoemd. In sommige schriftgedeelten van het Nieuwe Testament wordt aan deze naam nog een nadere aanduiding toegevoegd, zoals de gemeente Gods te Corinthe, of de gemeenten Gods te Judea. Vandaag de dag is het de Worldwide Church of God (De wereldwijde Gemeente Gods). Jezus bad ook tot God de Vader en verzocht dat de gemeente in de naam des Vader zou worden bewaard (Joh. 17:11).

En dat is geschied.

Een wereldwijde taak

Toen Jezus Christus echter zei: „Ik zal mijn gemeente bouwen”, geschiedde dat met een bedoeling die veel verder reikte dan louter het bewaren van de leden voor een manier van leven die hun van geluk en een voorspoedig bestaan zou verzekeren.

De Kerk heeft een ernstige, heel de wereld omvattende taak te verrichten. Het gaat hierbij om de opdracht van liefde, om een onbaatzuchtige bezorgdheid voor de hele mensheid. Het is haar taak de wereld het goede nieuws te verkondigen van het Koninkrijk (bestuur) van God; niet om de wereld te bekeren, doch enkel „tot een getuigenis”. Dat bestuur is van de aarde weggenomen. Het moet er worden hersteld (Hand. 3:19-21). God regeert — zoals alle overheden (of koninkrijken) — door middel van wetten. Gods wet is een geestelijke wet; het is de *manier van leven* die naar goede resultaten leidt — die resultaten produceert.

Ter uitvoering van die taak wordt de Kerk in het Nieuwe Testament het „lichaam van Christus” genoemd. Slechts weinigen begrijpen waarom. Jezus was in het vlees op aarde gekomen om onder meer een aanvang te maken met Gods Werk. Hij verklaarde dat Hij uit Zichzelf niets kon doen. Het was de kracht van de heilige Geest Gods *in* Hem, die dit Werk mogelijk maakte.

Hij riep en koos zijn discipelen, die de eerste apostelen werden. Hij onderwees hen en leidde hen op om, samen met Hem en de profeten, het fundament van de Kerk te worden. Hij gaf zijn leven — als een zoenoffer voor de zonde van de ganse wereld — voor de gemeente, voor allen die berouw willen tonen en zijn vergoten bloed willen aanvaarden; het bloed dat het volle losgeld voor hun zonden is. God wekte Hem op uit de dood, opdat wij door zijn leven het eeuwige leven zouden ontvangen als een vrije genadegift Gods.

Na zijn opstanding, en kort voor Hij naar Gods troon in de hemel ging: „gebood Hij hun Jeruzalem niet te

verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader” (Hand. 1:4). Dat wil zeggen: wachten tot zij dezelfde heilige Geest zouden ontvangen die Hem kracht had verleend. „Maar gij zult kracht ontvangen wanneer de heilige Geest over u komt,” zei Hij (vers 8). De Geest die Gods Werk in het menselijk lichaam van Jezus was begonnen, zou nu dit Werk voortzetten in het *collectieve* lichaam van de Kerk. Dat Werk — die opdracht — hield in: „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volkeren, en dan zal het einde [van dit tijdperk] gekomen zijn” (Matth. 24:14).

Deze eerste grote opdracht is vandaag de dag heel wat ingewikkelder en omvangrijker dan in de eerste eeuw van onze jaartelling het geval was. De wereldbevolking is vele malen zo groot geworden. Wij leven tegenwoordig in een totaal andere, sterk gemechaniseerde en overgecompliceerde wereld dan de mensen van vroeger.

Het Werk nu

In de eerste eeuw was de Gemeente Gods geen wereldmacht, niet in religieus en ook niet in politiek opzicht. Thans is ze dat al evenmin. Er waren zelfs tijden dat ze aan felle vervolgingen was blootgesteld. Ook is het heden ten dage geen Kerk die ettelijke miljoenen leden telt.

Nochtans verricht deze Kerk thans haar werk over heel de aarde. Als een dienstbetoon in het algemeen belang bereikt ze door middel van radio, televisie en een grootscheepse advertentiecampagne in dag- en weekbladen zo'n 150.000.000 mensen met haar geïnspireerde boodschap van de *manier van leven* die de bron van al het goede is: van vrede, geluk, welvaart, overvloedig welzijn — anders gezegd van een waarlijk goed en geslaagd bestaan.

Hetzelfde oorspronkelijke geloof — en moderne methoden

Het geloof en de manier van leven van de Gemeente zijn thans nog precies zo als in de eerste eeuw onzer jaartelling. 't Is hetzelfde geloof „eenmaal de heiligen overgeleverd”. Dat zal nooit veranderen. Maar vandaag de dag leeft en werkt de Kerk in een totaal andere, uitermate gecompliceerde wereld. Dit betekent dat nieuwe omstandigheden andere procedures noodzakelijk maken, alsook moderne organisatie- en werkmethoden.

De waarheid is zo ongelooflijk onthullend! Ze is veel en veel wonderlijker dan elke fantasie. Het kan moeilijk zijn erin te geloven, maar ze is wel degelijk *waar*.

Laten we eens even teruggaan naar de tijd van Christus — ja zelfs helemaal naar die van de profeten uit het Oude Testament, van voor Christus'

verschijning op aarde. De profeet Jesaja voorspelde de komst van Christus: Hij zou als kind worden geboren, opgroeien en uiteindelijk de *Vorst* en de *Heiland* van de mensheid worden. Lees de volgende verbazingwekkende voorspelling waarmee Jesaja een boodschap van God voor het oude Israël overbracht: „Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouders . . .” (Jes. 9:5). Met andere woorden: Jesaja voorzegde dat Jezus Christus geboren zou worden om een vorst, een heerser te zijn. En dan gaat deze profetie verder: „. . . en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrede-vorst”.

Jezus Christus zou dus niet slechts koning zijn over een rijk, maar ook Heiland of God. En dan lezen we in vers 6: „Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver van de HERE der heerscharen zal dit doen” (Zie ook Lukas 1:26-33).

Een andere, uiterst gewichtige profetie over de komst van Christus vindt u in Maleachi 3:1: „Zie ik zend mijn [menselijke] bode, die voor mijn [Christus'] aangezicht de weg bereiden zal; plotseling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds [Christus], die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de HERE der heerscharen.”

Hier wordt over Christus' komst gesproken als over de komst van „de bode van het Nieuwe Verbond”. Mozes was de middelaar van het Oude Verbond. Dat verbond was een echt-verbond, waardoor Israël een volk van deze wereld werd, dat echter met God „gehuwd” was. Christus kwam als bode van het Nieuwe Verbond, dat de komende heerschappij en het gezag en het Koninkrijk Gods hier op aarde zal vestigen. Dan zal de ware Kerk van een vleselijke, stoffelijke substantie worden veranderd in een Kerk van onsterfelijke, geestelijke samenstelling. Deze Kerk, die dan onsterfelijk zal zijn, zal de opgestane Christus huwen.

Zoals het Oude Verbond onder Mozes het oude Israël tot een van de menselijke koninkrijken van deze wereld maakte, zo zal het Nieuwe Verbond de opgestane heiligen van Christus onsterfelijk verheffen tot een heel de wereld regerend koninkrijk met Christus als Vorst.

Wie echter de verzen 2-5 van Maleachi 3 leest, ziet dat het vóór alles om de *tweede* komst van Christus als Koning der koningen gaat en niet enkel om zijn eerste verschijning hier op aarde, nu al meer dan 1900 jaar geleden. Johannes de Doper was de menselijke bode die de weg bereidde voor de eerste komst van Christus. Maar

een ander moet de weg bereiden voor zijn tweede, spoedig te verwachten komst in opperste macht en heerlijkheid.

Wat was Christus' evangelie?

Laten we, heel in het kort, kijken wat het Nieuwe Testament zegt over Christus' komst, zijn leringen en de stichting van Gods Kerk.

We vinden een beknopte samenvatting in Markus 1: „Begin van het Evangelie van Jezus Christus” (vers 1). Het Evangelie naar Markus begint op het tijdstip dat Jezus ongeveer dertig jaar oud is.

Beginnende met vers 2 handelt dit verslag betreffende Jezus' leraarschap ook over Johannes de Doper, die voor Hem de weg bereidde. De verzen 9-10 vertellen hoe Jezus door Johannes werd gedoopt en hoe de Geest Gods op Hem nederdaalde. De verzen 12-13 onthullen hoe Hij 40 dagen vastte en Satan overwon, hetgeen Hem waardig maakte het Koninkrijk Gods *opnieuw* op aarde te vestigen.

In de verzen 14-15 vinden we dan het eigenlijke begin van zijn evangelie (waarvan Hij de bode was; zie Maleachi 3:1). „En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea om het evangelie Gods te prediken” — *welk* evangelie? — „[en Hij zeide]: De tijd is vervuld [omdat Jezus zich had gekwalificeerd door Satan te overwinnen] en het Koninkrijk Gods is nabij gekomen. Bekeert u en geloof het evangelie.”

Het woord evangelie betekent „goed nieuws”. Zijn boodschap was profetisch. Het was de boodschap, het nieuws van de komende vestiging van het Koninkrijk Gods, dat over de hele wereld zou heersen en haar vrede en verlossing zou brengen. Als zodanig was het de aankondiging van *goed nieuws*.

Maar Jezus werd geboren en is in deze wereld gekomen om heel wat méér dan enkel koning en heerser over de wereld te zijn. Hij kwam ook als geestelijk Heiland.

Dit wordt beknopt weergegeven in Johannes 3: „En er was iemand uit de Farizeeën, wiens naam was Nicodemus, een overste der Joden; deze kwam des nachts tot Hem en zeide tot Hem: Rabbi, wij weten dat Gij van God gekomen zijt als leraar . . . Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien” (verzen 1-3). Let wel! Het Koninkrijk Gods zal iets zijn wat men *kan zien* — maar alleen wanneer men *wederom geboren wordt*.

„Nicodemus zeide tot Hem: Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden?” (vers 4). Nicodemus wist werkelijk niet wat hij van

dat „wederom geboren worden” moest denken, precies zoals ook vandaag velen dat niet kunnen.

„Jezus antwoordde . . . Wat uit het vlees geboren is, is vlees [d.i. een sterfelijk mens], en wat uit de Geest geboren is, is geest” (verzen 5-6). Dit wil zeggen dat wie „wederom geboren” wordt, niet door een menselijke vader als sterfelijk, menselijk vlees is verwekt, maar door God, als een wezen Gods van onsterfelijke, *geestelijke* samenstelling. Dit is: *uit God geboren!* Een mens kan door God worden verwekt doordat hij of zij in dit leven Gods heilige Geest ontvangt. Maar men wordt uitsluitend wederom geboren in het onsterfelijke, *geestelijke* leven dat komen zal ten tijde van de opstanding. Wanneer de mens wederom geboren wordt, zal hij *geest* zijn — niet langer vlees en bloed. Deze woorden van Jezus dienen een ieder goed duidelijk te zijn. Ze worden nader toegelicht in het „hoofdstuk van de opstanding” (1 Cor. 15). Nochtans worden ze vandaag de dag niet algemeen begrepen, zelf niet aan theologische seminaria.

Jezus kwam om twee belangrijke redenen: zich te kwalificeren als *Vorst* over heel de wereld, wat Hij nu spoedig zal zijn, en om de *Verlosser* te worden. Voor menselijke wezens bestaat de mogelijkheid om — door opstanding uit de dood — goddelijke, onsterfelijke, *geestelijke* wezens te worden — en wel als kinderen Gods in een goddelijk gezin geboren!

Maar hoe weinig wordt dit tegenwoordig begrepen. Op welk een geraffineerde manier zijn de toch zo duidelijke leringen van Jezus en die uit de Schrift verdraaid zodat ze een valse betekenis hebben gekregen.

Jezus' opdracht op aarde

Neem nu even kennis van wat Jezus in zijn 33½ jaar hier op aarde heeft gedaan.

Hij bestreed en overwon Satan (Matth. 4:1-11) en toonde zich daarmee waardig de *Koning der aarde* te zijn, gerechtigd daar het *Koninkrijk Gods* te vestigen.

Toen riep en koos Hij zijn discipelen — later zijn eerste apostelen — die de wereld de boodschap van Gods Koninkrijk moesten brengen. Dit is de boodschap van de *levenswijze* van het Koninkrijk, dat gegrondvest is op de Tien Geboden!

Hij verkondigde het goede nieuws van het toekomstig Koninkrijk Gods aan duizenden mensen, ofschoon Hij niet — ruim 1900 jaar geleden — acties begon om „zieltjes te winnen”.

Toen, ofschoon Hij zelf zonder zonde was, werd Hij gekruisigd opdat zijn vergoten bloed zou dienen tot een zoenoffer voor een berouwvol en gelovig mensdom.

Na drie dagen en drie nachten in het graf te hebben gelegen, werd Hij

door God de Vader opgewekt uit de dood. En zo werd hij, door deze opstanding, *geboren* als Zoon van God — als de pionier, de eerstgeborene (in onsterfelijkheid) onder vele broeders (Rom. 8:29, Hebr. 1:9-10).

Toen Hij 3½ jaar lang zijn apostelen had onderwezen en opgeleid in de waarheid, zond Hij hen uit (het woord 'apostel' betekent: geloofsboode) om het goede nieuws van het komend Koninkrijk Gods te verkondigen!

Alvorens de apostelen echter met deze boodschap uit te zenden, voer Hij ten hemel op om plaats te nemen aan de rechterhand Gods, op zijn Vaders troon van het heelal. Na zijn opstanding had Christus 40 dagen op aarde doorgebracht bij zijn apostelen. Op de jaarlijkse Pinksterdag, ongeveer tien dagen na zijn hemelvaart, zond Hij zijn heilige Geest uit de hemel in de 120 (Hand. 1:15), die Hem waren gevolgd en die geloofden; aldus stichtte Hij de Gemeente Gods (Hand. 2). Diezelfde dag werden zo'n 3000 mensen gedoopt en aan die eerste 120 toegevoegd (Hand. 2:41).

Het ware evangelie onderdrukt

Vrijwel onmiddellijk kwam het tot een zware vervolging van gemeente en evangelie (Hand. 8:1). De latere apostel Paulus werd bekeerd en zou de voornaamste apostel voor de niet-joden worden.

De Kerk werd gesticht op de dag van Pinksteren, in de maand juni van het jaar 31 n. Chr. Maar reeds omstreeks het jaar 59 of 60 had de tegenpartij Christus' ware evangelie over het Koninkrijk Gods al weten te onderdrukken. De mensen „*hadden zich laten afbrengen tot een ander evangelie*” (Gal. 1:6).

De mensen hebben een onverschillige manier om de dingen maar voor wáár aan te nemen; zonder meer geloven ze wat ze lezen of horen. Ze nemen aan dat wat ze horen, in kerken of op de radio, inderdaad het evangelie is. Maar wat ze al die tijd hebben gehoord, is *niet* het evangelie dat Jezus verkondigde, tenzij ze de radio-uitzendingen of de lectuur van de Worldwide Church of God hebben gehoord of bestudeerd.

Ik weet heus wel dat het moeilijk valt dit te geloven. Maar wat de wereld ten onrechte aanneemt als het „Evangelie van Jezus Christus”, is volstrekt niet het evangelie van Christus, niet de boodschap die Hij verkondigde; neen, het is slechts de boodschap van ongeroepen en misleide mensen *over* Christus, over de persoon van Christus, oftewel de Bode. Maar de boodschap die God door Christus, als de goddelijke bode, heeft gezonden... dáárvan hebben ze niet gehoord.

Maar ofschoon Christus' evangelie na enkele jaren kon worden onderdrukt, gingen de apostelen voort met

de verkondiging van deze boodschap, waarbij ze door de heilige Geest met een dynamische kracht werden toegegerust. Terwijl de gemeente hen met haar gebeden, bemoedigingen en tienden steunde, maakten zij — met kracht en vitaliteit toegegerust — een begin met de uitvoering van hun taak.

Wel dient men zich te realiseren dat de zware vervolgingen een ontmoedigend effect hadden. Een voorbeeld hiervan — tekenend voor de voornaamste taak van de Gemeente — vindt men in het boek Handelingen, hoofdstukken 3 en 4. Omdat ze een verlamde hadden genezen en de na dit wonder bijeengestroomde mensen hadden toegesproken, werden de apostelen Petrus en Johannes zonder pardon in de gevangenis geworpen en ernstig bedreigd.

Deze apostelen zochten echter onmiddellijk bemoediging bij de leden van de Gemeente. Ze baden vurig en smeekten God om grote, goddelijke kracht opdat de verkondiging van het evangelie toch maar vooral zou doorgaan. Het resultaat? „En terwijl zij baden, werd de plaats waar zij vergaderd waren, bewogen; en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en zij [de apostelen] spraken het woord Gods met vrijmoedigheid” (Hand. 4:31).

Toen echter de vervolgingen in hevigheid toenamen en het ware evangelie door het machtige Romeinse bewind werd onderdrukt, terwijl in het jaar 33 Simon de Tovenaar een valse kerk stichtte (Hand. 8:9-24), moest de verkondiging van het evangelie in het verborgene geschieden. Niet langer werd het aan heel de wereld verkondigd. Het Werk van de Kerk nam in de loop der eeuwen steeds verder af, tot het slechts mondjesmaat werd gedaan.

Christus had echter verklaard dat de poorten van het dodenrijk zijn Kerk niet zouden overweldigen. De Kerk bleef bestaan en werkte van generatie op generatie verder, dikwijls in geheime, ondergrondse bijeenkomsten. Tegen het begin van de 20ste eeuw was echter de vitale kracht, welke zo dynamisch in Christus en de eerste apostelen had gewerkt, steeds meer afgenomen totdat, naar Christus' profetie in Openbaring 3:1-11: „gij [Gemeente Gods] de naam hebt, dat gij leeft”... „maar gij zijt dood”, in geestelijk opzicht. Want hun ontbrak de levenskracht om verder te gaan met de verkondiging van Christus' boodschap! Slechts een aantal kleine, geïsoleerde groepen in Chili, Argentinië, Mexico en Midden-Amerika, zowel als in de Verenigde Staten, kwamen nog steeds bijeen onder de naam Gemeente Gods.

Impuls van nieuwe leiding en levenskracht

In 1927 vormden in de Verenigde Staten de leden van de Gemeente Gods

slechts kleine plaatselijke groepen, in omvang variërend van vijf tot honderd personen.

Maar toen riep Christus een nieuwe leider op, bezielde door Gods Geest, levenskracht, geïnspireerd begrip en volharding — Herbert W. Armstrong.

Hij was een geslaagd zakenman die zich op het brede terrein van de publiciteit had bewogen.

In de herfst van 1926 werd hij hevig geschokt door twee uitdagingen. De een betrof de geldigheid van Gods geestelijke wet, de Tien Geboden; de ander betrof de evolutietheorie, welke in die dagen, voetstoots en totaal, door het hoger onderwijs als juist werd aanvaard.

De heer Armstrong was enigszins vertrouwd met de evolutietheorie, maar had nog geen diepgaande studie en analyse van dit vraagstuk gemaakt. Onmiddellijk verdiepte hij zich in de werken van Darwin, Haecckel, Huxley, Spencer, Vogt en andere aanhangers van de theorie. Op voor hem overtuigende wijze *beweest* hij de onjuistheid ervan.

Overeenkomstig de protestantse leerstellingen waarin hij was grootgebracht, had hij geloofd dat Gods geestelijke wet door Christus en de vroege apostelen was ingetrokken.

„Al die kerken,” zo had hij tegenover zijn vrouw betoogd, „kunnen het toch niet bij 't verkeerde eind hebben... en zij leren dat Gods wet is ingetrokken.” Maar tot zijn stomme verbazing — en verdriet — ontdekte Herbert W. Armstrong dat „al die kerken” het wel degelijk bij 't verkeerde eind hadden! „Zie nu toch eens!” riep hij na zijn eerste echte bijbelonderzoek uit: „De kerken van het georganiseerde, traditionele christendom onderwijzen iets wat lijnrecht ingaat tegen wat ik hier duidelijk in de bijbel lees!”

Hoe bitter teleurstellend zijn ontdekkingen ook waren, zijn diepgaande bijbelstudie — waar hij vrijwel van de ene dag op de ander toe werd gedreven — zuiverde zijn geest van al wat zondagsschool en kerk hem in zijn vormingsjaren hadden bijgebracht! God dwong hem eenvoudig aandachtig en in diepe ernst *opnieuw* de bijbel te gaan bestuderen, alsof hij nooit eerder zijn geest door bepaalde opvattingen in beslag had laten nemen. Hoogst waarschijnlijk is nog nooit een godsdiensteleider op zo'n onbevooroordeelde wijze met de neus op de feiten gedrukt.

Het was als kwamen de ervaringen van de apostel Paulus met de zijne overeen. De heer Armstrong zou later hierover schrijven: „Want ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb ook niet van een mens ontvangen of geleerd,

maar door de openbaring van Jezus Christus... Maar toen het God behaagd had zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de heidenen verkondigen zou, ben ik geen ogenblik te rade gegaan met vlees en bloed [bij mensen]. Ook heb ik geen theologische opleiding gevolgd, maar zoals de eerste apostelen en Paulus door *Christus persoonlijk* werden onderdicht, zo werd ik door *dezelfde Christus* onderricht door middel van zijn geschreven woord" (Zie ook Gal. 1:11; 15-17).

„Maar,” zo redeneerde de heer Armstrong destijds, „wanneer al deze kerken ernaast zijn — en als, zoals Jezus zei, zijn Kerk nimmer zal sterven, maar zal blijven bestaan — waar is dan die ene ware kerk nu?”

De heer Armstrong en zijn vrouw begonnen om te gaan met leden van de Gemeente Gods in de Willamette Vallei en in Oregon City, in de staat Oregon. Zelf woonden ze destijds in Portland. Al heel spoedig werd het hun duidelijk: deze nederige, maar oprechte mensen bezaten meer bijbelse waarheid dan enige andere kerk — en dit ondanks het feit dat ze deel uitmaakten van een der kleinste en meest verstrooide kerken die er bestonden. Maar tot de zomer van 1928 weigerde hij steevast deze kleine, plaatselijke gemeenten voor te gaan, omdat hij van oordeel was dat het kerkelijk ambt een taak was die niemand zelf mocht kiezen. Uiteindelijk echter werd hij er letterlijk toe gedwongen.

De leden der gemeente realiseerden zich dat hij de juiste scholing bezat, plus een ongewoon rijke ervaring op zakengebied en in onderwijszaken, alsmede de kennis, het inzicht en de praktische ervaring bij de toepassing van moderne methoden, die onmisbaar zijn wanneer men Gods Werk in deze gecompliceerde wereld mogelijk wil maken. Mede op grond van deze overwegingen keken de mensen steeds meer naar de heer Armstrong als hun leider. Uiteindelijk werd het een ieder duidelijk dat de beroeping tot het ambt hier waarlijk door God geschiedde en géén eigen, menselijke keuze was. In juni 1931 werd de heer Armstrong door de synode van Oregon gewijd en trad hij in volledige dienst van het Werk van God.

Nieuw tijdperk — nieuw leven

Onder zijn leiding brak er een nieuw tijdperk aan van de Gemeente Gods. Door de Geest Gods werd de Kerk verjongd, en werd er nieuwe levenskracht ingeblazen, zodat het evangelie van Christus — zijn oorspronkelijke boodschap — met kracht over heel de wereld kon uitgaan. Er was echter veel meer dan menselijke ervaring en kennis van zaken nodig. Andermaal deed God zijn Geest neerdalen en bezielde Hij zijn Kerk met

kracht.

De tijd was gekomen om de laatste boodschap van God met kracht aan deze wereld te verkondigen. Voor Gods Werk was de tijd gekomen dat de weg werd bereid voor de spoedig komende Wereld van Morgen, de tijd wanneer door Gods ingrijpen, zijn gezag op aarde zal worden hersteld. Het zal een wereld zijn van vrede, geluk en vreugde; een wereld van overvloed en welzijn onder het gans deze aarde omvattende gezag van de grote God door de levende Jezus Christus!

In de zomer en herfst van 1933 hield de heer Armstrong een reeks voordrachten in en rondom de stad Eugene in de staat Oregon; hij sprak over het oorspronkelijke evangelie zoals Christus dat had gepredikt, het evangelie dat vrede, werkelijk succes en waarachtige vreugde brengt. De spontane reacties die erop volgden, overtroffen alle verwachtingen. Er volgde toen een uitnodiging voor de microfoon van KORE te spreken, het enige radiozendstation van Eugene. De eigenaar van dit particuliere station, Frank Hill, stelde een wekelijks programma van een half uur voor, dat de nog ontbrekende factor was bij de verkondiging van Gods waarheid aan een veel groter publiek. Zelf nam hij een aanzienlijk deel van de zendkosten voor zijn rekening.

Fenomenale groei

En nu begon God deuren te openen, met het gevolg dat het door de Geest geïnspireerde Werk met sprongen voorwaarts ging (Openb. 3:7-8). Van dat moment af nam het Werk in kracht en omvang toe; de volgende 35 jaar zou het zich jaarlijks met 30 procent uitbreiden.

Het radioprogramma „The World Tomorrow” begon in de eerste week van 1934. Rekening houdend met het geringe vermogen en bereik van het station, kon men zeggen dat het programma de mensen onmiddellijk aansprak. KORE was een der zwakste zenders voor commerciële doeleinden; men zond uit met 100 watt. Geleidelijk werd het programma door steeds meer stations uitgezonden en tegen 1942 kon het door vrijwel heel de VS worden ontvangen; in 1945 werd het zelfs een dagelijks terugkerend programma.

Op den duur werd het zo dat „The World Tomorrow” ’t grootste bereik van alle radioprogramma’s ter wereld had: met een capaciteit van 50 miljoen watt per week werden naar schatting 100 miljoen luisteraars bereikt. Daarnaast werden nog vele andere miljoenen door middel van andere media benaderd.

Op 1 februari 1934 maakte in de VS het tijdschrift *The Plain Truth* — onze *Echte Waarheid* — zijn bescheiden entree. Het eerste nummer van de eerste jaargang had een oplage van

ongeveer 250 exemplaren. Radiolusteraars kregen het gratis aangeboden; abonnementen werden uitsluitend op verzoek verstrekt. Het is nooit onze gewoonte geweest geld voor het blad te vragen. Ook hebben we in ons tijdschrift of in onze radio-uitzendingen nog nooit om financiële steun gevraagd.

Thans is *De Echte Waarheid* een der fraaiste tijdschriften ter wereld, maar nog steeds bevat het blad dezelfde boodschap van levensbelang — ook wordt het nog altijd gratis aangeboden.

Waarom een opleidingsinstituut?

Naarmate de Kerk en haar Werk zich verder uitbreidden, werd de stichting van een opleidingsinstituut noodzakelijk. En wel om diverse redenen.

De Gemeente Gods is nooit een kerk geweest die mensen zocht te bekeren. Jezus Christus gaf hier zelf het voorbeeld. *Nooit* drong hij bij de mensen aan „zalig te worden” of zich te „bekeren”. Toen de vrouw bij de Bron van Jakob in Samaria Hem verzocht haar Gods Geest te schenken, die Hij „levend water” had genoemd, deed Hij geen moeite haar te bekeren.

Hij verkondigde het goede nieuws van Gods Koninkrijk en zei: „Bekeert u en geloof het evangelie” (Markus 1:15). Hij koos zijn discipelen en zei enkel: „Volg mij.” Ze volgden Hem zonder ook maar iets te vragen. Hij deed geen emotionele oproepen tot bekering. *Nooit* smeekte Hij de mensen „naar voren te komen” en zich te bekeren, begeleid door sentimentele gezangen. Zijn apostelen deden dat al evenmin. De Gemeente Gods volgt het voorbeeld dat zij hebben gegeven.

Daarom kent deze Kerk geen evangelisatieprogramma’s of missionaire activiteiten in de moderne zin van het woord. In plaats daarvan ziet zij het als haar taak het goede nieuws van de komst van Gods Koninkrijk te verkondigen; dus niet de wereld bekeren, maar ten overstaan van alle volkeren van die komst te *getuigen*.

In feite is dit de *opvoedende*, de voorlichtende boodschap van de *weg*, de manier van leven, die in het Koninkrijk Gods gevolgd dient te worden; het is de weg die leidt naar succes, vrede en geluk, naar een vol, vreugdevol en overvloedig leven. Dit houdt in de kennis van het doel van ’t menselijk leven op deze planeet; de kennis van de echte waarden in een wereld die enkel valse waarden najaagt; de kennis van wat de mens is, van de reden van zijn bestaan en van de weg tot zijn alles te bovengaand potentieel.

Die is zeer beslist geen sentimentele, emotionele boodschap *over* Christus als een persoon. Het is geen boodschap die de mensen smeekt „hun hart aan de Heer te geven”, maar een boodschap die hun duidelijk maakt

van welke zaken ze zich dienen af te wenden; een boodschap die hun de *weg* wijst welke leidt naar wat ze werkelijk verlangen — hier en nu, tot in alle eeuwigheid.

Een bijkomende taak van de Kerk is hen te voeden die zich hebben bekeerd (dat „bekeerd” wil zeggen dat ze zijn veranderd, een totaal ander inzicht hebben en een ander gedrag vertonen, doordat ze Gods Geest hebben ontvangen) en wel met het geestelijk voedsel, dat het daadwerkelijk met gezond verstand volgen van Gods weg, zijn levenswijze schenkt.

Stichting van Ambassador College

Om de hier genoemde redenen achtte de Kerk van God de stichting van een opleidingsinstituut dringend geboden. Dit was nodig om een bekwame evangeliebediening mogelijk te maken; nodig ook om geschoold personeel te krijgen voor de administratieve en organisatorische taken die vervuld moeten worden in Gods Werk: de verspreiding van het goede nieuws door middel van radio, televisie en het gedrukte woord.

Pasadena in de staat Californië werd gekozen als de plaats voor dit opleidingsinstituut. Op 8 oktober 1947 opende Ambassador College zijn deuren voor de eerste studenten. In 1954 werd het als zelfstandig rechtspersoon erkend.

Aangezien de taak van de Kerk in wezen een onderwijzende is en géén evangeliserende, is deze hele operatie jarenlang uitgevoerd door Ambassador College. Daarom is Ambassador College met de Kerk verbonden gebleven. Het wordt grotendeels door de Kerk gefinancierd. De Gemeente Gods is altijd een gemeente geweest die tienden betaalt. Ze weet dat God, in de Schrift, heeft beloofd hen die de tiende betalen te zullen belonen met voorspoed. Het gebruik heeft leden van de Kerk ertoe gebracht zorgvuldiger te werk te gaan bij de budgettering van hun inkomen. Deze mensen is het financieel goed gegaan — en bijgevolg ook de Kerk.

Geen bekeringsijver en geen politiek of militant optreden

Zoals hierboven reeds werd gezegd, kende de Kerk van God uit het jaar 31 n. Chr. geen bekeringsijver en ontlied ze zich van elke wedijver — dit overeenkomstig bijbelse opvattingen. Ze is in geen enkel opzicht militant en heeft ook nooit deelgenomen aan agerende bewegingen met de bedoeling door actie een of ander doel te bereiken. Ze heeft geen deel aan massale of door belangengroepen begonnen acties — politieke noch anderszins. Door heel haar geschiedenis heeft de Gemeente Gods uitsluitend een liefdevolle houding aangenomen jegens alle rassen en volkeren, ongeacht kleur, levensbeschouwing of religie.

Altijd heeft ze onderwerping gepredikt aan ongeacht welk gezag dat over ons is gesteld — hetzij een menselijke overheid of het gezag van God.

Maar ofschoon de Worldwide Church of God niet activistisch of militant is, gelooft ze toch wel degelijk in *praktische oplossingen* voor de talrijke menselijke problemen. En ook draagt ze die oplossingen aan!

Door middel van haar nimmer aflatend onderricht via radio, televisie, tijdschriften en speciale boekjes, heeft ze op velerlei manieren een ingrijpende invloed op de maatschappij.

Positieve, ingrijpende invloed

Meer dan een miljoen mensen werd in het bezit gesteld van onze boekjes over de misdaad, haar oorzaken en hoe men zichzelf, zijn kinderen en zijn bezittingen tegen misdadige elementen kan beschermen.

Miljoenen zagen hun huwelijkseven ingrijpend veranderd door het luisteren naar radioprogramma's en door het lezen van de voorlichtingsboekjes en tijdschriftartikelen die we hun toezonden. Van Nieuw-Zeeland tot Afrika, en van de Zwitserse Alpen tot de Westkust van de VS, schrijven tienduizenden mensen ons om te vertellen van de diep ingrijpende en verstrekkende veranderingen in hun huis en gezin, die het gevolg waren van een

beter begrip van de ons door God geopenbaarde *weg* tot een rechtvaardig, rein en gezond leven.

Tienduizenden schrijven ons hoe zij plotseling in staat waren hun kinderen een behoorlijke opvoeding te geven; hoe zij onmiddellijk werden beloond met meer liefde en gehoorzaamheid van de zijde van hun kinderen; en dit alles nadat ze de voorlichting hadden gelezen en in praktijk gebracht, waarom ze ons hadden gevraagd.

Miljoenen levens veranderden

Miljoenen mensen hebben onze publikaties gelezen, lectuur die hun leven op velerlei wijze in positieve en nuttige zin veranderden. De TV- en radio-uitzendingen en de boekjes over milieuvervuiling, hongersnood, bevolkingsexplosie en de wedijver in de ruimtevaart, betreffen allemaal zaken die voor de hele wereld van het allerhoogste belang zijn. Onze publikaties over alcohol, drugs, huwelijk, gezinsbegroting en over succes in het leven, brengen allemaal praktische, persoonlijke voorlichting voor alle dag, waardoor letterlijk mensenlevens zijn veranderd.

De leden van de Worldwide Church of God zijn zo ernstig bekommerd om het lot van anderen en over wereldproblemen in het algemeen, dat ze van hun eigen inkomen *weggeven* ten behoeve van juist dit wereldwijde streven om oplossingen aan te dragen voor de moeilijkheden die heel de mensheid teisteren.

Het is de goddelijke opdracht van de Worldwide Church of God de komende wereld van vrede, onder het gezag van de spoedig komende goddelijke Messias *te verkondigen!* Ze vervult enkel de rol van een verslaggever, die melding maakt van profetieën en wel in de vorm van *voortuitlopend nieuws*.

Ze biedt van elk uitzicht verstoken landen en volkeren hun *enige hoop* voor de toekomst — een hoop waarvan ze voordien nooit hadden gehoord.

En dat nu is de Worldwide Church of God! □

AMBASSADOR COLLEGE

Postbus 333

3500 AH Utrecht, Nederland